

מים והקרים. היה על השומרים לעבור מאחורי הקיר ולבדוק את הדלתות הקרועות בכל חצר לכיוון החכורה זרועת הסלעים — אם לא נפרצה איזו מהן. בלילות גשם היו נעליהם והעבאיה שעליהם, ספוגים מים. היו נכנסים, בין סיבוב לסיבוב אל בקתת התבון שלנו להתחמם ולייבש קצת את לבושם. אמא השגיחה בכך והיתה מקפידה שתמיד יימצאו שם שני פחים לישיבה "נוחה" בעבורם.

פעם, התנסיתי גם אני במין סיבוב כזה מאחורי הקיר. אמנם בליל קיץ חם ולא בלילה גשום ואף-על-פי-כן היתה זו העזה מצדי.

ואיך קרה הדבר? פשוט מאוד. ערב אחד יצאתי עם חברתי לטייל ברחובה של המושבה. פגשנו בשומר שבסיל (שבתאי — שבתיל ובהברה אשכנזית — שבסיל) והוא נלווה אלינו. בקצה הרחוב אמר שעליו לעשות דור (סיבוב). תוך כדי שיחה, נזרקה לחלל הצעה שאנחנו הבנות, נעשה את הדור. אני הסכמתי מיד בתנאי שאלך מאחורי הקיר המוכר לי יותר, בצד בו גרנו אנחנו, וחברתי שגרה ממול — גם לה יהיה הקיר המוכר. שבסיל נתן לי משרוקית (על כל צרה שלא תבוא) ואני פתחתי מיד במשימה. הלכתי לאיטי ולא פסחתי על אף דלת אחת מבלי לבדוק ולראות אם אמנם היא נעולה. אני מודה ומתוודה ש"הטיול" בחשכת הלילה בין הסלעים כשאו-טו-טו יזנק מישהו מאחורי הסלע — היה "קצת" מפחיד ואף-על-פי-כן לא עשיתי מלאכתי רמיה ולא פסחתי כאמור, על בדיקת כל הדלתות. השתדלתי להיות שקטה ולא לאבד מאומץ הלב שסיגלתי לי מאז עמדתי על דעתי. הסיבוב נגמר בכי טוב. איש לא זינק מאחורי הסלעים. כשהגעתי למקום המפגש בקצהו